

והיינו לעוף החול: עדות

יעל

והרגשתי כמו חולה שנרפאה מסרטן - זהו אני נקייה, חזרתי ואמרתי לעצמי בקול רם, אני נקייה, זה מאחורי. עכשיו מתחילה אמהות חדשה, עולם חדש, ניסיתי לשכנע את עצמי. אבל העצב, כמו צל כבד, החל לכרסם בשמחה.

היום אני יודעת, מה שלא יכולתי לדעת אז, כשהפגיעה הייתה עדיין סיוט שרק רציתי לנעול בכספת ולזרוק לים. בחוש כבר הרגשתי, שהתהליך הזה עומד להציף אותי באופן שכבר אז החל להפחיד אותי: רופאים, בדיקות, חשיפה.

במהלך חודשי ההיריון הגעתי, לעתים קרובות, לבדיקות ולמעקב אצל רופא נשים, דבר שנמנעתי לעשות לפני-כן, מכיוון שהביקורים נחוו אצלי כסיוט מתמשך. בתחושה שלי, עצם המגע של הרופא בגוף החשוף הפך אותו מידית לפוגע פוטנציאלי. כשבנוסף לכך דיבר בטון סמכותי, מיד נתפס בעיניי כדמות מאיימת. הגוף שלי חסם את עצמו למגע, המוח ניכנס למצב של קיפאון. הגוף, שלא מבחין בין יד ליד, נכנס למצב של מגננה, מה שגרם לבדיקות להיות כואבות בהרבה. מבוהלת ומפוחדת כאילו ראיתי רוח רפאים הייתי יוצאת מחדר הרופא, אף פעם לא יודעת להגיד מה קרה שם בבדיק, אבל בתודעה תמיד עפתי משם למקום אחר.

חודשים עברו, חודש תשיעי, צירים, ריצה לחדר לידה.

נולדתי בארצות הברית ועלינו לארץ כשהייתי בת שש. שכונה איכותית, תיכון מצוין, בלט, פסנתר, שפות, חוגים. אבא שלי פרופסור בעל יוקרה אקדמית. כלפי חוץ אדם מבריק, מרצה בחסד ומבוקש ברחבי העולם, כלפי פנים אדם חסר כל גבול של מוסר וכבוד שפגע קשות באנשים שהיו קרובים אליו.

לאורך שנות ילדותי עברתי פגיעה וניצול מיני מתמשך מילדות ועד גיל 12 לערך. הפגיעה המשיכה להכות בי גם אחר-כך, מידי אנשים אחרים, לאורך שנות התיכון והצבא. משהו בילדות המוקדמת התעוות באמצעות הפגיעה הראשונית ואיפשר לפגיעות נוספות להלום בי ללא יכולת הגנה.

סוף שנות ה-90, אני בהריון. לא מאמינה שאכן הנס הגדול הזה התרחש, אני הולכת להיות אמא. לא יכולתי להפסיק להתרגש מהגילוי המסעיר. דף חדש בחיים חדשים. צהלתי.

אני זוכרת שיצאתי החוצה לנשום אוויר, והשמחה החלה להתגלגל לתוך מה שהפך להיות תעוקה בחזה ותחושת כבדות שלא הצלחתי לרדת לשורשה. למה אני עצובה?

הייתי בת 27, שנים מעטות אחרי שהפגיעות החוזרות ונשנות הפסיקו סוף-סוף להלום בי,

לידה ראשונה. ילד ראשון.

למה?

שנה וחצי אחר-כך הגעתי ללידה שנייה, ולמיילדת שלי קראו גילה. ברגע שהתחילו הצירים קראתי לה, היה לה חיוך ועיניים של מלאך. היא הסתכלה עלי ואמרה בשקט ובטון נעים ורך: רק תסתכלי לי בעיניים ותחזיקי לי את היד, הכול יהיה בסדר, אל תדאגי. והכול באמת היה בסדר.

תודה גילה. תודה שהבנת, תודה שראית, תודה שלא היית צריכה את המילים שלי בשביל להבין. תודה שהספיקו לך העיניים ושפת הגוף, תודה שהיית חכמה. תודה שהוכחת לי שלכל מטבע יש שני צדדים.

כמה מעט נדרש על מנת לשנות את החוויה מטראומה לחוויה מעצימה. המעט המכיל את המרובה הוא פשוט ידע – הכשרה רצינית ומעמיקה בנושא הפגיעה המינית למיילדות ולרופאים, בין השאר מהנפגעות עצמן. ידע מסוג זה פותח צוהר לעולמם של נפגעות ולהבנה כיצד לגשת, לדבר ולטפל באופן שיאפשר ליולדת לחוות את תקופת ההיריון והלידה כחוויה מתקנת, מבריאיה:

חוויה יוצרת חיים – תרתי משמע.

בקבלה בחדר לידה השמחה הגדולה מתובלת בפחד עצום מבדיקה פולשנית, כאב. פחד. אין עם מי לדבר, אף אחד לא יודע, לא שואל. סוד. הוא חי בתוכי, מכרסם בי, מתפרץ בכול עוזו, מכאיב, מטריף. אותה בדידות שנכפתה עלי לאורך השנים עוטפת אותי שוב, אני שוקעת, לאטי, בחזרה לתהום, החוויה משתחזרת ולי אין כוחות או ידע, בשלב הזה, להתמודד ולהגן על עצמי מפניה.

אני מועברת לחדר לידה, מוצמדת למיטה עם רצועות המוניטור, לא יכולה לזוז, השעות חולפות. לא מעיזה לדבר, לא יכולה לדבר, כאבי הצירים, חיבור לאינפוזיה. מישהו אחר פה מחליט עבורי, מרתק אותי למיטה, מכניס דברים לגופי, לא מסביר, לא שואל: מתאים? בסדר? ואני לא מסוגלת לדבר, המוח הולך ומאבד את יכולות החשיבה, האיברים קופאים, הקולות סביבי עניינים, סמכותיים וקרים והלבבות סגורים – שיחזור מלא. תהום. מחשכים.

עוד יום עבודה שיגרתי למיילדת בבית החולים. היום, שנים רבות אחרי, אני יודעת שהחוויות שעברתי היוו טריגר חזק מאוד לשיחזור הטראומה. כמו אז, כך גם בחדר הרופא ובחדר הלידה אף אחד לא שאל, לא זיהה סימנים, לא הבחין במצוקות, לא הקשיב לרחשי הלב. לרגע, הייתי שוב בובת עץ או פלסטיק שעושים לה והיא לא מסוגלת להגיב.

הרגע המכונן בחייה של כול אישה – רגע הלידה, הפך להיות לתהום אפלה. רציתי להעלם. לא להיות. להתפוגג.

יעל מתנדבת בפורום קיימות במרכז הסיוע בירושלים – פורום אקטיביסטי הפועל במרכז הסיוע בירושלים מזה 16 שנים, וחברות בו נשים בוגרות קבוצות תמיכה לנפגעות. נשים אלו הביעו צורך ורצון לפעול במסגרת שתאפשר שימוש בניסיוןן הכואב, ותמנף אותו לעשייה חברתית שתרחיב ידע ומודעות לנושא הפגיעה המינית.
